

het kind het uit. Hij kwam aan het idee van die moedervlekken, omdat kort te voren zijn oom Lorenzo van een kleine, goudbruine vlek op zijn handje gezegd had, dat het een „moedervlek” was.

„Wie heeft dubbel zes?” leidde Renato het spel in.

Niemand had dubbel zes.

„Dubbel vijf?”

Silvio had dubbel-vier.

Renato keek bedenkelijk.

— Natuurlijk had grootvader weer geen vier. Grootvader had nóóit wat hij zette!

Ja, dus moest grootvader eten!

„Allemachtig, wat een krentebrood!” schrok Renato.

Silvio schaterde opnieuw. — Grootvader kocht áltijd krentebrooden!

„Een lief keitje....”, at Renato dan door.

Het jongetje zat gespannen toe te kijken.

„Heb jij alle vieren, Silvio?”

— Grootvader schaarde al negen steenen in de rondte.

„Waar ik toch die honger vandaan heb?” zuchtte Renato.

„Waarom heb je altijd zoo’n vrééselijke honger, grootvader?”

„Dat zal ik jou niet vertellen, kleine gut.... Grootvader wil het nu eens van je winnen. Hij slaat voorraad in....”

„Juist....”, zei hij voor zich heen, „een pràchtig keitje.... Net wat ik zoo dadelijk zal noodig hebben....”

„Blank-om-eeen, grootvader?” — Grootvader was verzot op blank-om-eeen. Renato kneep geheimzinnig zijn oogen dicht.

„Maar nu moet ik er toch nog ééntje....”

Silvio begon te schuiven op zijn stoel van de pret. Grootvader dacht, dat hij het winnen zou, als hij van alles voorzien was, maar hij kreeg er véél te véél, véél te véél!

Het scheen, dat Grootvader lang en diepzinnig nadacht....

Eindelijk zette hij vier-om-zes aan.

Silvio had nog vier-om-eeen.

Renato, met een zes-om-eeen, sloot het spel met twee eenen af.

Ai, nu was ’t Silvio, die „eten” moest!

Hij kocht, en met een juichkreet, want hij viel dadelijk op dubbel-eeen! Daar zat grootvader met zijn gebakken peren!

Renato zag best de twee „een”en, die er nog onder zijn steenen scholen; maar het was toch hoognoodig, opnieuw ontzettend te gaan eten.

Hij at, met een ordeloze honger, drie, vier krentebrooden achter elkaar. Silvio was bijna niet te houden: grootvader ging allerverschrikkelijkst verliezen! — Hij had er al veertien....

„Waar zitten al die eenen toch?”